

Sygn. akt II Ka 196/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Marek Kordowiecki

Sędziowie : SSO Agata Wilczewska - spr.

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014r.

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art.244k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 6 czerwca 2014r. sygn. akt II K 213/14

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenia zawarte w punktach od II do IV;

- orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym kwotę 180zł tytułem opłaty za obie instancje.

Marek Ziółkowski Marek Kordowiecki Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 196/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 213/14 uznał oskarżonego A. S. za winnego tego, że w dniu 28 stycznia 2014 r. o godz. 16.10 w miejscowości K., gm. S. kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) nie stosował się do orzeczonego wobec niego przez Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 01.10.2013 r. w sprawie sygn. akt II K 1042/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres jednego roku tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 5 lat, w oparciu o przepis art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddał

oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Nadto na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Z wyrokiem tym nie zgodził się prokurator zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego A. S. w części orzeczenia o karze. Prokurator powołując się na przepis art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec A. S. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, podczas gdy dotychczasowa karalność oskarżonego, okoliczności popełnienia czynu oraz względy prewencji ogólnej oraz indywidualnej przemawiają za orzeczeniem kary pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Stawiając ten zarzut wniósł, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. S. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, zasądzenie kosztów postępowania i wymierzenie opłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora, w zakresie wskazanego w niej zarzutu, okazała się częściowo zasadna.

Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym tylko o tyle o ile ustawa to przewiduje. Ponieważ w niniejszej sprawie nie dostrzeżono okoliczności, o jakich mowa w przepisach art. 439 k.p.k., czy też art. 440 k.p.k., rozpoznanie apelacji ograniczono – zgodnie z treścią powołanego wyżej przepisu art. 433 § 1 k.p.k. – do podniesionego w niej zarzutu apelacyjnego.

Wskazać bowiem należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego, opierając je o prawidłową analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody, dla których oskarżonego uznano za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, a Sąd Okręgowy przedstawioną tam argumentację w pełni podziela. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego oraz winy. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. oraz przekonująco uzasadnione.

Sąd Okręgowy nie podzielił jednak stanowiska Sądu Rejonowego w kwestii zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji przy wymiarze kary oskarżonemu nie uwzględnił w należyty sposób całokształtu okoliczności niniejszej sprawy przez co wymierzona kara nie jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i nie spełnia swych celów wychowawczych i zapobiegawczych. Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. Ponadto kara orzeczona wobec oskarżonego winna również wzbudzać u sprawcy poczucie nieuchronności i dolegliwości kary za popełnienie czynu zabronionego. O tym, że wymierzona przez Sąd Rejonowy kara jest niewspółmierna świadczy fakt, iż oskarżony był już czterokrotnie karany sędownie za przestępstwo z art. 244 k.k. tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 29 kwietnia 2009 r., wyrokami Sądu Rejonowego w Koninie z 6 lutego 2009 r., sygn. akt VII K 1696/08, z 20 kwietnia 2009 r., sygn. akt VII K 448/09 oraz z 10 czerwca 2010 r., sygn. akt VII K 1153/10. Ostatnim z wymienionych wyroków oskarżony A. S. został skazany na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat. Biorąc więc pod uwagę, iż przestępstwa objętego przedmiotowym postępowaniem oskarżony dopuścił się w dniu 28 stycznia 2014 r., stwierdzić należy iż czyn z art. 244 k.k. popełniony został w okresie próby. A. S. był także karany z art. 178a § 1 k.k. – wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 18 listopada 2005 r., sygn. akt VII K 545/05 oraz z art. 178a § 4 k.k. – wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 1 stycznia 2013 r., sygn. akt II K 1042/13. We wszystkich sprawach w których Sądy wymierzały oskarżonemu kary pozbawienia wolności (sprawy VII K 1696/08, VII K 1153/10, II K 1042/13), jednocześnie warunkowo zawieszały wykonanie tej kary. Pomimo tego oskarżony popełniał kolejne przestępstwa

najczęściej wypełniająca znamiona czynu z art. 244 k.k. W związku z powyższym trudno podzielić przekonanie Sądu Rejonowego o istnieniu pozytywnej prognozy wobec oskarżonego, a wydane orzeczenie wręcz zachęca oskarżonego do dalszego łamania prawa. Skoro bowiem A. S. pozostając na wolności nie przestrzega obowiązującego porządku prawnego w okresie próby, który przecież ma weryfikować słuszność danej mu szansy, warunkowe zawieszenie wykonania kary nie tylko nie realizuje celów kary lecz można nawet stwierdzić, że sprzeczne jest z jej celami.

Powyższe ustalenia skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku w ten sposób, że Sąd Okręgowy złagodził wymierzoną A. S. karę pozbawienia wolności do wysokości 8 miesięcy, nie stosując jednak w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona przez Sąd I instancji kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłaby karą zbyt surową, przekraczającą stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, którego popełnienia dopuścił się oskarżony. Karą adekwatną, zdaniem Sądu odwoławczego, będzie kara w wysokości 8 miesięcy pozbawienia wolności, która spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Mimo złagodzenia jej wymiaru, kara ta będzie jednak dla oskarżonego A. S. wystarczająco dolegliwa, skoro jej wykonanie nie zostało warunkowo zawieszona na okres próby. Pobyt w zakładzie karnym, choćby krótki, uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania i zapobiegnie jego ponownemu powrotowi na drogę przestępstwa.

Dalszą konsekwencją powyższej opisanej zmiany zaskarżonego orzeczenia była konieczność uchylecia rozstrzygnięć zawartych w punkcie III i IV zaskarżonego wyroku. Zważyć bowiem należy, że wymienione rozstrzygnięcia dotyczyły odpowiednio wymierzenia kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. oraz oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k., były więc ściśle związane z zastosowaniem wobec oskarżonego instytucji probacji. Uchylenie punktu II, dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, musiało zatem skutkować uchyleciem także punktu III i IV, bowiem orzeczenie o wymierzeniu grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. nie mogło się ostać, skoro odpadła podstawa stosowania tegoż przepisu, tj. wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Powyższa uwaga znajduje pełne zastosowanie także odnośnie orzeczenia przez Sąd Rejonowy o oddaniu A. S. pod dozór.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w wyżej opisanym zakresie, utrzymując go w mocy w pozostałej części.

O wydatkach, poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., uznając że ich uiszczenie przez oskarżonego nie będzie dla niego zbyt uciążliwe. Natomiast o opłacie orzekł zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Marek Ziółkowski Marek Kordowiecki Agata Wilczewska